

Излазак ујамљених – Радован Бећировић

1. Мили Боже, шта се ово збива,
2. Је л' истина или човјек снови?
3. Богом сестро, са планине вило,
4. Дај ми кажи шта је ово било:
5. Ил' су змају украдена крила,
6. Ил' се неђе светиња приснила,
7. Ил' се Марко уз Урвину креће?
8. Но од тога ништа бити неће,
9. Јер сад тога ни једнога није,
10. Што сам овђе поменуо прије -
11. Но четници сишли из планина,
12. Да лешеве ваде из дубина,
13. Траже своју покрадену браћу;
14. Трче тамо ђе гаврани гракћу,
15. Згоне са њих 'тице и звјериње,
16. Ђе су људе клале аветиње,
17. И газиле у људске светиње!
18. Хита свијет да чудеса гледа,
19. Али тамо нешто прићи не да:
20. То су људска струнула тјелеса,
21. Загадила ваздух до небеса!
22. Не да трулеж нанијети главе -
23. Док Римљани донијеше справе;
24. Кад Латини пустише мирисе,
25. Ојађени народ задиви се,
26. Па помоћу маски и мириса,
27. Сташе вадит леше из амбиса.
28. То се, брате, описати не да -
29. Благо томе ко то није гледа!
30. Го је неко ко од мајке рођен,
31. Неко крампом у главу погођен,
32. Неком лице изјеле лисице,
33. Неком гавран однио вилице,
34. Неком мушко срце извађено,
35. Неком тјело није ни нађено;
36. Неки нема руку до рамена -
37. Линуле би сузе из камена.
38. Ту чоек у очи не помажу:
39. Над браћом се сестре пренемажу,
40. Не познаје жена старјешину,
41. Ко ће познат' нагрдну лешину?!
42. Ту син свога не познаје оца,
43. Нит' син оца, нити стриц синовца,
44. Нит' племеник брата Црногорца!
45. Мили Боже, јада, што се ради!
46. Неко трчи да сандуке гради,
47. Неко иде јами са укопом,
48. Ваде леше куком и конопом;
49. Али натраг клижу леши голи,
50. Као рибе кад их кувар соли!
51. Смијешане у бездану жртве,
52. Јама гута и живе и мртве!
53. Извадише леше из амбиса,
54. Али ко би те мука описа.
55. Све бијаше људска каша грозна;
56. Мајка сина по младежу позна,
57. Свештенике познају по чину,
58. По расутој бради и перчину;
59. Сестре браћу по ођелу траже,
60. Кад што нађе, свака запомаже:
61. „Ђе си, брате, угашено Сунце,
62. Познајем ти на рукаву пуце!”
63. Сна ђеверску бурму познаваше,
64. Тешко своје ико познаваше:
65. Отац сину, биљег на мишици,
66. Сестра сестри, зубе у вилици,
67. Мајка сину, ожиљак на нози -
68. Страшна суда, Боже нам помози!
69. Смијешани људи и хаљине,
70. Леже људи ко труле пањине.
71. У сред тијех полома и мука,
72. Попададе мајке про сандука:
73. „Кажи, сине, ојађеној мајци,
74. Ко те смаче и у јаму баци?”
75. Ками да ће одговор добити,
76. Кад ће мртва уста прозборити?
77. Гледао сам војника Алпинца
78. Како сузе отире са лица,
79. Гледајући мајку уз јединца;
80. Пробуђена савјест у војника,
81. Оплакује чоек противника;
82. Нешто му се у души дешава,
83. Па му људско срце омекшава.
84. Изнад вељих народнијех јада,
85. Које смисли Ђилас и Пијада,
86. И учитељ њихов, звани Тито,
87. Што се као кужина доскито,
88. Да узмути народ и завади
89. И да браћу рођену ојади.